

Komisja do spraw reprivatyzacji
nieruchomości warszawskich

Warszawa, 6 września 2023 r.

Sygn. akt KR VI R 29/23

D E C Y Z J A nr KR VI R 29/23

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Jan Mosiński, Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2023 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia sierpnia 2015 r., nr, ustalającej odszkodowanie za grunt o powierzchni 1 080 m², wchodzący w skład działki ewidencyjnej nr , z obrębu, położonej w Warszawie przy ulicy Kolskiej 2/4, dla

której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr, dawne oznaczenie wykazem hipotecznym nr lit. - dz. rej. hip, w udziale wynoszącym 726/1000 części, zmienionej decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia listopada 2015 r. nr;

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, A K, W A R, A M
na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795: dalej: „ustawa z dnia 9 marca 2017 r.”) w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 ze zm., dalej: „k.p.a.”) w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia sierpnia 2015 r. nr, zmienionej decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia listopada 2015 r. nr, w całości.

UZASADNIENIE

I.

Przebieg postępowania administracyjnego przed Komisją do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich

Pismem z dnia czerwca 2023 r. Prezydent m.st. Warszawy wniósł do Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja) o wszczęcie z urzędu postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji własnej z dnia sierpnia 2015 r. nr zmienionej decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia listopada 2015 r. nr.

Komisja, działając na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. postanowieniem z dnia 12 lipca 2023 r. wszczęła z urzędu postępowanie w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia sierpnia 2015 r. nr, ustalającej odszkodowanie za grunt o powierzchni 1080 m², wchodzący w skład działki ewidencyjnej nr , z obrębu, położonej w Warszawie przy ulicy Kolskiej 2/4, dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr, dawne oznaczenie wykazem hipotecznym nr lit. - dz. rej. hip, w udziale wynoszącym 726/1000 części, zmienionej decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia listopada 2015 r. nr .

Postanowienie to zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 19 lipca 2023 r.

Zawiadomieniem z dnia 12 lipca 2023 r. Przewodniczący Komisji zawiadomił strony: Miasto Stołeczne Warszawa, A K, W A R, A M o wszczęciu postępowania rozpoznawczego.

Zawiadomienie to zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 19 lipca 2023 r.

Postanowieniem z dnia 12 lipca 2023 r., Komisja, na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., postanowiła zawiadomić właściwe organy administracji

publicznej oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.
Postanowienie to zostało ogłoszone
w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego
Ministra Sprawiedliwości w dniu 19 lipca 2023 r.

Postanowieniem z dnia 12 lipca 2023 r., Komisja zwróciła się do Społecznej Rady
przy Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich o wydanie opinii
w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia sierpnia 2015 r. nr,
zmienionej decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia listopada 2015 r. nr.

Postanowienie to zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie
podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 19 lipca 2023 r.

Zawiadomieniem z dnia 28 lipca 2023 r., Przewodniczący Komisji poinformował
o możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz
zgłoszonych żądań, w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego zawiadomienia.
Zawiadomienie to zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie
podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości, w dniu 1 sierpnia 2023
r.

Społeczna Rada przy Komisji w dniu 5 września 2023 r. złożyła opinię dotyczącą
decyzji Prezydenta z dnia sierpnia 2015 r. nr, zmienionej decyzją Prezydenta m.st.
Warszawy z dnia listopada 2015 r. nr.

II.

**Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co
następuje:**

1. Opis nieruchomości.

1.1. Nieruchomość warszawska położona przy ulicy Kolskiej, objęta była dawną księgą hipoteczną „lit.” rej hip – działka nr , , o pow. 1047 m².

1.2. Obecnie nieruchomość oznaczona hip nr lit – działka nr , wchodzi w skład działki ewidencyjnej nr o powierzchni 1080 m², z obrębu, położonej przy ulicy Kolskiej 2/4, ujętej w księdze wieczystej nr prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, IX Wydział Ksiąg Wieczystych, stanowiącej własność Miasta Stołecznego Warszawy w udziale wynoszącym 726/1000 części oraz Województwa Mazowieckiego w udziale wynoszącym 274/1000.

1.3. Na nieruchomości położonej przy ulicy Kolskiej 2/4 (hip lit. - działka nr), która obecnie stanowi część działki nr z obrębu znajduje się izba wytrzeźwień.

1.4. W aktualnym stanie prawnym nieruchomość położona przy ul. Kolskiej w Warszawie, znajduje się na obszarze, dla którego obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego rejonu ulicy Okopowej, zatwierdzony uchwałą nr XXVII/547/2011 Rady m.st. Warszawy z dnia 17 listopada 2011 r. Zgodnie z jego treścią, działka nr 14 położona jest w strefie przeznaczony pod usługi zdrowia, a oznaczone symbolem 4.1.e. U-Z.

1.5. Nieruchomość nie została wpisana do rejestru zabytków województwa mazowieckiego.

2. Przedwojenni właściciele nieruchomości oraz ich następcy prawni.

2.1. Przedwojennymi właścicielami nieruchomości warszawskiej hip nr lit. – działki nr ,, , byli w częściach równych niepodzielnie B J S i Z A S, na mocy wniosku z dnia kwietnia 1939 r. za nr 33 t. IV tej księgi, z mocy aktu z dnia września 1942 r. za nr t.

IV tej księgi (zaświadczenie Sądu Grodzkiego w Warszawie z sierpnia 1948 r. nr).

2.2. Z A S dnia 7 października 1944 r. zawarła związek małżeński z J R, przyjmując po zawarciu małżeństwa nazwisko męża tj. R.

2.3. B J S, s. I i A zmarł w dniu kwietnia 1939 r.

Na mocy prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. W z dnia września 1998 r. sygn. akt , spadek po nim nabyli w 1/2 części córka Z A R i syn B J S, natomiast spadek po B J S, synu B i B, zmarłym w dniu marca 1945 r. nabyli matka BS w 1/4 części i siostra ZAR z domu S w 3/4 części.

2.4. Na mocy prawomocnego postanowienia Sądu Powiatowego w S z dnia grudnia 1962 r., sygn. akt, spadek po B S nabyła córka ZR w całości.

2.5. Z A R zmarła w dniu grudnia 2016 r. Na mocy prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. W z dnia kwietnia 2018 r. sygn. akt , spadek po niej na podstawie ustawy z dobrodziejstwem inwentarza nabyli córka A K oraz syn W R po 1/2 części.

2.6. J M, s. R i E zmarł w dniu listopada 1952 r.

w Z. Spadek po nim, na mocy prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. W w W z dnia kwietnia 2023 r. sygn. akt na podstawie ustawy nabyli syn A M oraz żona J J-B z d. B, po 1/2 każde z nich.

2.7. Postanowieniem z dnia czerwca 2023 r. sygn. akt Sąd Rejonowy dla W P-P w Warszawie stwierdził, że spadek po J J-B zmarłej lipca 1999 r. nabył na podstawie ustawy w całości, wprost jej syn A M.

3. Sprzedaż własności nieruchomości.

3.1. Aktem notarialnym z dnia września 1942 r. nr , Rep nr , sporządzonym przed notariuszem K G w W, Z A S należącą do niej niepodzielną połowę nieruchomości hip nr - działka nr o pow. 212 sążeni kwadratowych stanowiącą niezabudowany plac położony w Warszawie, przy ulicy Kolskiej, sprzedała J M, za cenę 17.500,00 zł.

4. Postępowanie dekretowe.

4.1. W dniu października 1948 r. Z R złożyła wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do nieruchomości warszawskiej, przy ulicy Kolskiej, nr hip. – działka nr ,,. Pokwitowanie wpłaty z asygnacji przychodowej nr z dnia października 1948 r. potwierdza, że została pobrana opłata manipulacyjna od wniosku w wysokości 3000 zł.

4.2. Orzeczeniem administracyjnym z dnia czerwca 1961 r. znak Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie, odmówiło uprawnionym prawa przyznania własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej hip, położonej przy ulicy Kolskiej, działki nr , ,. Na uzasadnienie podano, iż na podstawie planu zagospodarowania przestrzennego, teren nieruchomości warszawskiej przy ulicy Kolskiej przeznaczony został pod budowę izby wytrzeźwień.

4.3. Decyzją z dnia sierpnia 1961 r. znak:, Ministerstwo Gospodarki Komunalnej po rozpoznaniu odwołania utrzymało w mocy orzeczenie Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z dnia czerwca 1961 r.

5. Postępowanie zainicjowane wnioskiem o ustalenie i wypłatę odszkodowania.

5.1. Wnioskiem z dnia czerwca 2002 r. Z S - R reprezentowana przez adwokat U P wystąpiła do Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast w Warszawie o odszkodowanie za nieruchomość położoną przy ul. Kolskiej, hip nr lit. – działki nr ,,.

6. Ustanowienie kurateli dla nieznanego z miejsca pobytu J M.

6.1. Pismem z dnia listopada 2005 r. Prezydent m.st. Warszawy złożył do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy wniosek o ustanowienie kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu J M.

6.2. Postanowieniem z dnia listopada 2006 r. sygn. akt I, Sąd Rejonowy dla W – Ś w W, ustanowił kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu J M, współwłaściciela nieruchomości oznaczonej nr hip. lit. , obecnie w Warszawie, przy ulicy Kolskiej – działki nr ,, , w osobie adwokat UP celem reprezentowania go w postępowaniu o odszkodowanie za nieruchomość położoną w Warszawie przy ulicy Kolskiej, toczącym się przed Prezydentem m.st. Warszawy.

7. Decyzja odszkodowawcza z dnia sierpnia 2015 r. nr oraz decyzja zmieniająca z dnia listopada 2015 r. nr.

7.1. Decyzją z dnia sierpnia 2015 r. nr, Prezydent m.st. Warszawy, po rozpoznaniu wniosku z dnia czerwca 2002 r., w sprawie odszkodowania za nieruchomość położoną przy ulicy Kolskiej, o powierzchni 1080 m² pochodzącą z nieruchomości hipotecznej nr lit. – działka , rej. hip., w pkt.:

1. ustalił odszkodowanie za grunt nieruchomości położonej w Warszawie, przy ulicy Kolskiej, hip lit. – działka nr o powierzchni 1080 m² wchodzący w skład działki ewidencyjnej nr z obrębu, stanowiący własność m.st. Warszawy, objęty działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r., w udziale wynoszącym 726/1000 części, w wysokości 1 829.200,00 złotych;

2. powyższe odszkodowanie przyznał na rzecz:

- Z S– R, zamieszkałej we F, rue de V, Ch– w wysokości 914.600,00 złotych, w 1/2 części;

- J M (adres nieznany) – reprezentowanego przez kuratora U P w wysokości 914.600,00 złotych, w 1/2 części.

Jednocześnie stwierdzono w pkt. 3 decyzji, że odszkodowanie zostanie wypłacone przez Prezydenta m.st. Warszawy działającego jako organ wykonawczy Miasta Stołecznego Warszawy za grunt stanowiący własność Miasta Stołecznego Warszawy o pow. 1 080 m²

w udziale wynoszącym 726/1000 części w wysokości 1 865.000,00 zł. Z kolei w pkt 4 decyzji wskazano, że wypłata odszkodowania nastąpi jednorazowo, w terminie 14 dni od dnia,

w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna, w formie przelewu na podane przez stronę konto bankowe. Do skutków zwłoki lub opóźnienia w zapłacie odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu cywilnego (pkt. 5 decyzji).

7.2. Decyzją z dnia listopada 2015 r. nr, Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy, zmienił ostateczną decyzję Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy nr z dnia sierpnia 2015 r. ustalając odszkodowanie za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Kolskiej, pochodzącą z nieruchomości hipotecznej nr lit. - dz. , W-, wchodzącą w skład stanowiącej własność Miasta Stołecznego Warszawy działki nr z obrębu , w udziale wynoszącym 726/1000 części, w sposób następujący:

- w sentencji decyzji punkt 4 otrzymuje następujące brzmienie *„4. Wypłata odszkodowania nastąpi jednorazowo, w terminie 14 dni od dnia, w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna, w formie przelewu na podane konta bankowe, poza kwotą przysługującą nieznanemu z miejsca pobytu/spadkobiercom niezującymego J M w przypadku których wypłata nastąpi w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia przez uprawnionego żądania wypłaty odszkodowania”,*
- w uzasadnieniu decyzji na stronie 3 i 4 skreśla się słowa: *„W przypadku, gdy wypłata odszkodowania natrafia na trudne do przewyciężenia przeszkody,*

odszkodowanie wpłaca się do depozytu sądowego (art. 133 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r.

o gospodarce nieruchomościami).

Wobec tego odszkodowanie należne nieznanemu

z miejsca pobytu J M zostanie wpłacone do depozytu sądowego".

7.3. Odszkodowanie należne Z R z d. S, Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy, wypłacił na konto jej pełnomocnika adwokat U P w dniu września 2015 r.

7.4. Odszkodowanie należne J M - jak wynika z informacji znajdującej się w aktach własnościowych (załącznik nr 1 do pisma nr) - przekazano do depozytu sądowego.

8. Uchylenie kurateli dla nieznanego z miejsca pobytu J M.

8.1. Postanowieniem z dnia maja 2018 r. sygn. akt, Sąd Rejonowy dla W – Ś w W uchylił kuratelę dla nieobecnego J M w osobie kuratora adw. U P ustanowioną postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia listopada 2006 r. sygn. akt , do reprezentowania nieobecnego w postępowaniu o odszkodowanie za nieruchomość położoną w Warszawie przy ulicy Kolskiej.

9. Dowody będące podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, tj. akt postępowania rozpoznawczego KR VI R 29/23 (1 tom + 2 tomy S), akt Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy dotyczących nieruchomości położonej przy ul. Kolskiej (w postaci pięciu teczek oraz dotyczących działki nr 4 operatów szacunkowych i klauzul o aktualności operatów szacunkowych), odpisu księgi hipotecznej nr „ lit. ”, odpisu akt księgi wieczystej nr, dokumentów przekazanych przez Archiwum Państwowe w Warszawie, dokumentów przekazanych przez Biuro Organizacji Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy, akt postępowań spadkowych: Sądu Rejonowego w S o sygn. , Sądu Rejonowego dla W – Ś w W o sygn., Sądu

Rejonowego dla m.st. W o sygn., Sądu Rejonowego dla W- Ś w W o sygn., , Sądu Rejonowego dla m.st. W w W sygn. akt; odpisu postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy P-P w W z dnia czerwca 2023 r. sygn. akt oraz odpisu zupełnego aktu zgonu J M.

Dokumenty zgromadzone w postępowaniu przed Komisją nie zostały podważone żadnymi innymi dowodami ani nie były kwestionowane przez strony.

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Przedmiot postępowania rozpoznawczego. Podstawy stwierdzenia nieważności decyzji odszkodowawczej.

1.1. Przedmiotem orzekania przez Komisję była decyzja odszkodowawcza Prezydenta m.st. Warszawy z dnia sierpnia 2015 r. nr, zmieniona decyzją z dnia listopada 2015 r. nr.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r., w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych.

Z kolei według art. 30 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt. 2-4, jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

2. Rażąco naruszenie prawa poprzez skierowanie decyzji odszkodowawczej w stosunku do osoby zmarłej reprezentowanej przez kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu.

2.1. W rozpatrywanej sprawie zaktualizowała się przesłanka określona w art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia sierpnia 2005 r. nr, zmieniona decyzją z dnia listopada 2015 r. nr, została wydana z rażąco naruszeniem prawa, o którym mowa w treści art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a. wobec skierowania jej do osoby nieżyjącej, reprezentowanej przez kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu.

2.2. Pojęcie rażącego naruszenia prawa zostało skodyfikowane w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., który stanowi, iż organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażąco naruszeniem prawa. W tym miejscu podkreślenia wymaga, że pojęcie rażącego naruszenia prawa ma nieostry charakter i rodzi liczne problemy interpretacyjne. Z uwagi na powyższe istotną rolę w jego rozumieniu odgrywa bogate orzecznictwo sądów. Jak wskazuje w jednym z wyroków Naczelny Sąd Administracyjny: "Z rażąco naruszeniem prawa nie można utożsamiać każdego naruszenia prawa. Naruszenie prawa ma cechę rażącego, gdy decyzja nim dotknięta wywołuje skutki prawa niedające się pogodzić z wymaganiami praworządności, którą należy chronić nawet kosztem obalenia ostatecznej decyzji. Nie chodzi więc o spór o wykładnię prawa, lecz o działanie wbrew nakazowi lub zakazowi ustanowionemu w prawie. Innymi słowy, o rażąco naruszeniu prawa można mówić wyłącznie w sytuacji, gdy proste zestawienie treści decyzji z treścią przepisu prowadzi do wniosku, że pozostają one ze sobą w jawnej sprzeczności" (zob. wyr. NSA z 30.6.2010 r., I OSK 373/10, Legalis). Piśmiennictwo zwraca uwagę na inny aspekt definiowania tego pojęcia, wskazuje, że przy wykładni pojęcia rażącego naruszenia prawa należy brać pod uwagę skutki tego naruszenia –

jeżeli skutki naruszenia prawa są "niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności", to dane naruszenie jest "rażącym naruszeniem prawa" (zob. A. Zieliński, O "rażącym" naruszeniu prawa, s. 104 i n).

2.3. Doktryna i orzecznictwo sądowe utrwaliły pogląd, zgodnie z którym prowadzenie postępowania administracyjnego w stosunku do osoby zmarłej i wydanie w stosunku do takiej osoby decyzji ocenione być musi jednoznacznie jako rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., jest to bowiem uchybienie, w wyniku którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności (zob. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 2462/99; z dnia 20 września 2002 r., sygn. akt I SA 428/01; z dnia 11 marca 2008 r., sygn. akt I OSK 1959/06; z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt I OSK 1429/08, z dnia 27 kwietnia 1983 r., sygn. akt II SA 261/83, z dnia 14 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 2462/99, z dnia 2 sierpnia 2016 r., sygn. akt I OSK 848/16).

Należy przy tym zauważyć, iż na ocenę zaistnienia wad, o których mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., nie ma wpływu to, czy organ wiedział o śmierci strony postępowania oraz czy jego niewiedza była zawiniona czy też nie. Powołany przepis w ogóle nie nawiązuje do wiedzy organu o okolicznościach skutkujących nieważnością decyzji (por. wyrok NSA z dnia 22 grudnia 2015 r. sygn. akt I OSK 857/14; wyrok NSA z dnia 1 grudnia 2015 r. sygn. akt I OSK 626/14; wyrok NSA z dnia 14 listopada 2001 r. sygn. akt I SA 2462/99; wyrok WSA w Warszawie z dnia 17 maja 2016 r. sygn. akt IV SA/Wa 3071/15; wyrok WSA z dnia 12 lipca 2005 r. sygn. akt I SA 2422/03; wyrok NSA z dnia 20 września 2002 r. sygn. akt I SA 428/01). Analogicznie, w przypadku przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., Komisja bada jedynie, czy organ wydał decyzję bezpośrednio na osobę zmarłą, nie istotne jest zaś, czy organ wiedział, że adresat decyzji nie żyje czy też nie, bowiem sama okoliczność wydania decyzji na osobę zmarłą stanowi rażące naruszenie prawa.

2.4. W dalszej kolejności należy mieć na względzie, iż organ powinien w sposób prawidłowy, na każdym etapie postępowania, ustalić krąg podmiotów mających interes prawny w uczestniczeniu w postępowaniu (por. wyrok NSA z dnia 22 stycznia

2014 r. sygn. akt I OSK 708/12, LEX nr 1452172). Ustalenie stron postępowania stanowi jedną z podstaw ustaleń faktycznych na jakiej powinien oprzeć się organ przy wydawaniu decyzji.

Ustawa z dnia 9 marca 2017 r. nie zawiera własnej definicji strony postępowania toczącego się przed Komisją. Zatem w tej sytuacji stronę postępowania definiuje art. 28 k.p.a., na podstawie odesłania zawartego w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Zgodnie z treścią art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Strona jest pojęciem procesowym, a nie kategorią prawa materialnego; stroną jest każdy kto twierdzi wobec organu administracyjnego, że postępowanie administracyjne dotyczy jego interesu prawnego (obowiązku lub uprawnienia), albo kto żąda czynności organu, powołując się na istniejący, zdaniem jego, interes prawny lub obowiązek (zob. Jaśkowska Małgorzata, Wróbel Andrzej, Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego).

Podkreślić trzeba, iż wprawdzie kodeks postępowania administracyjnego nie zawiera przepisu, który stwierdzałby, że osoba zmarła nie może być stroną w sprawie, jednak wynika to z samej konstrukcji pojęcia strony (por. J. Borkowski (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz, Warszawa 1996, s. 183) i jej zdolności prawnej, którą ocenia się według przepisów prawa cywilnego (art. 30 § 1 k.p.a.). Osoba fizyczna może być stroną postępowania, jeżeli ma zdolność prawną. Zgodnie z art. 8 k.c. każdy człowiek od chwili urodzenia ma zdolność prawną. Zdolność prawna osoby fizycznej ustaje z chwilą jej śmierci. Śmierć osoby fizycznej (strony) oznacza, że znika dotychczasowy podmiot postępowania administracyjnego, i sprawia, że postępowanie to nie może się dalej toczyć w takim kształcie, w jakim było prowadzone dotychczas (stosunek prawnoprocesowy zachodzący pomiędzy organem administracji a konkretnym podmiotem, którego prawa lub obowiązki miały podlegać konkretyzacji). W stosunku do osoby zmarłej nie można bowiem wszcząć i prowadzić postępowania administracyjnego i wydać decyzji (por. wyrok NSA z 14 listopada 2001 r. sygn. akt I SA 2462/99, wyrok WSA w

Warszawie z 12 lipca 2005 r. sygn. akt I SA 2422/03, wyrok NSA z 20 września 2002 r. sygn. akt I SA 428/01, OSP 2004, z. 3, poz. 33, wyrok NSA z 27 kwietnia 2010 r., I OSK 901/09, wyrok NSA z dnia 9 grudnia 2011 r., sygn. I OSK 140/11). Gdyby zaś doszło do wydania decyzji w stosunku do osoby zmarłej, należy przyjąć, że jest ona obarczona wadą nieważności i nie wywołuje skutków prawnych. Skierowanie decyzji do zmarłej strony tj. osoby, która w danym momencie nie miała już przymiotu strony, jest wadliwością decyzji, która nie podlega konwalidacji (por. wyrok z dnia 6 czerwca 2013 r. sygn. II OSK 383/12, wyrok NSA z dnia 4 kwietnia 2019 r. sygn. I OSK 782/17, wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 maja 2018 r. sygn. I SA/Wa 1548/16, wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 lutego 2018 r. sygn. I SA/Wa 2070/17).

2.5. Powyższe stanowiska znalazły potwierdzenie w orzeczeniach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wydanych na gruncie spraw dekretowych. W wyroku tego sądu z dnia 19 lutego 2019 r. sygn. akt I SA/Wa 1041/18, dotyczącym nieruchomości przy ulicy Łochowskiej 38, podkreślono iż „... *Konsekwencją utraty zdolności prawnej jest to, że w stosunku do osoby zmarłej nie można wszcząć i prowadzić postępowania administracyjnego i wydać decyzji. Należy podkreślić, że wydanie rozstrzygnięcia w stosunku do osoby zmarłej stanowi rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. (...). Na ocenę zaistnienia wad, o których mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. nie ma wpływu to, czy organ wiedział o śmierci strony postępowania oraz czy jego niewiedza była zawiniona czy też nie (...)*”. Z kolei, w wyroku tego sądu z dnia 2 kwietnia 2019 r. sygn. akt I SA/Wa 2143/18, dotyczącym nieruchomości przy ulicy Otwockiej 10, wskazano, iż „*W orzecznictwie sądów administracyjnych sytuacja taka powszechnie kwalifikowana jest jako rażące naruszenie prawa, a wada ta nie podlega konwalidacji. Nie ma przy tym znaczenia, czy organ, który kierował decyzję do zmarłej strony prowadząc postępowanie wiedział, że osoba ta nie żyje, czy też takiej wiedzy nie posiadał (...). Jest to uchybienie, w wyniku którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności. Ażeby bowiem można było mówić o postępowaniu administracyjnym, musi istnieć organ administracyjny mający zdolność prawną do jego prowadzenia, przedmiot postępowania oraz strona, o prawach której organ orzeka w danym postępowaniu. Zdolność prawną, w przypadku osób fizycznych, ma każdy od chwili urodzenia (art. 8 k.c.). Kończy się więc ona z chwilą śmierci. W konsekwencji także przysługujący osobie fizycznej status strony w rozumieniu art. 28*

k.p.a., z chwilą jej śmierci wygasa. Rację ma Komisja kwalifikując fakt skierowania decyzji do nieżyjącej jako rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. oraz zawierającego tożsamą treść normatywną art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy”.

Przedstawiony wyżej sposób argumentacji został także potwierdzony w wyroku tego sądu z dnia 27 stycznia 2020 r. sygn. akt I SA/Wa 1777/18, dotyczącym nieruchomości przy ulicy Pięknej 46, w którym Sąd dodatkowo wskazał, że *„przedstawionej wyżej wady decyzji (skierowanie decyzji do osoby zmarłej) nie można usunąć poprzez częściowe stwierdzenie jej nieważności w zakresie podmiotowym. Przepisy normujące postępowanie nadzorcze nie przewidują bowiem konstrukcji prawnej, według której możliwe byłoby stwierdzenie nieważności decyzji w części dotyczącej jednej ze stron postępowania, której na dodatek status strony w tym postępowaniu administracyjnym nie przysługiwał, ponieważ w związku ze śmiercią przed jego wszczęciem nie miała zdolności prawnej”.*

Podobnie wypowiedział się również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14 lutego 2020 r. sygn. akt I SA/Wa 1516/19 dotyczącym nieruchomości położonej przy ul. Nowy Świat 28 stwierdzając, że *„w przedmiotowej sprawie doszło do wydania decyzji w stosunku do osoby zmarłej, to należy uznać, iż rozstrzygnięcie to obarczone jest od dnia wydania wadą, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. - co skutkować musi stwierdzeniem jego nieważności na podstawie art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a. Nie ma przy tym znaczenia okoliczność czy organ prowadząc postępowanie miał wiedzę na ten temat, czy też nie.”*

Takie samo stanowisko zaprezentował Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyrokach z dnia 13 kwietnia 2022 r. sygn. akt I SA/Wa 2825/21 i I SA/Wa 679/21 wydanych w sprawie dotyczącej nieruchomości położonej przy ul. Kaliskiej, Niemcewicza wskazując, że *„Skierowanie natomiast decyzji do zmarłej strony, tj. osoby, która w danym momencie nie miała już przymiotu strony, jest wadliwością decyzji, która nie podlega konwalidacji. W orzecznictwie i doktrynie utrwalony jest pogląd, że prowadzenie postępowania administracyjnego w stosunku do osoby zmarłej i wydanie decyzji ocenione być musi bądź to jako rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., bądź jako skierowanie*

decyzji do osoby niebędącej stroną w sprawie (art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.). W każdym jednak przypadku oczywistym jest, że w stosunku do osób zmarłych nie można wszczynać postępowań i wydawać decyzji. Skoro doszło do wydania decyzji m.in. w stosunku do osoby zmarłej należy przyjąć, że jest ona obarczona wadą nieważności i powinna być usunięta z obrotu prawnego.

2.6. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, zważyć należy, że decyzja odszkodowawcza z dnia sierpnia 2015 r. nr, zmieniona decyzją z dnia listopada 2015 r. nr, została skierowana do J M, reprezentowanego przez kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu. Zgodnie z odpisem zupełnym aktu zgonu, osoba ta zmarła w dniu listopada 1952 r., a więc na długo przed dniem wszczęcia postępowania administracyjnego. Zatem decyzja z dnia sierpnia 2015 r. została skierowana do osoby zmarłej. Osoba taka jako niemająca zdolności prawnej, nie mogła być podmiotem praw i obowiązków z zakresu prawa administracyjnego. W stosunku do osób zmarłych nie można prowadzić postępowania administracyjnego, ani kierować do nich rozstrzygnięć. W przypadku śmierci strony postępowanie powinno być prowadzone, kontynuowane z udziałem następców prawnych.

Co ważne, nie miało tu znaczenia, czy organ prowadząc postępowanie posiadał wiedzę, że osoba będąca stroną postępowania nie żyje, czy też takiej wiedzy nie posiadał. Bez znaczenia pozostawała również okoliczność ustanowienia kuratora dla osoby nieznanego z miejsca pobytu, który reprezentował interesy J M. Istotnym w sprawie był fakt, że następcy prawni J M nie brali udziału w postępowaniu, a decyzja została skierowana od osoby nieżyjącej w dacie jej wydania.

Komisja zwraca w tym miejscu uwagę, że sprawa dotycząca nieruchomości przy ulicy Kolskiej, ale innej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy tj. o nr, była już przedmiotem rozstrzygnięcia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (wyrok z dnia 11 czerwca 2021 r. sygn. akt I SA/Wa 934/20). Sąd ten w przedmiotowym wyroku w pełni podzielił pogląd Komisji, zgodnie z którym „skierowanie decyzji do osoby zmarłej stanowi rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.” Sąd wskazał też, że „od zasady tej mogą zaistnieć pewne wyjątki np. w razie skierowania decyzji do osoby zmarłej, której

spadkobiercy brali udział w postępowaniu. W takiej sytuacji rzeczywiście możliwe jest uznanie, że nie doszło do rażącego naruszenia prawa. Jednak w realiach niniejszej sprawy sytuacja taka nie zaistniała”.

2.7. Komisja wskazuje, że organ wydając decyzję odszkodowawczą, w której jako stronę wskazał osobę nieżyjącą, nie ustalił właściwie stanu faktycznego, przez co uchybił obowiązkowi rozpatrzenia całego materiału dowodowego w sposób wnikliwy i wyczerpujący.

Organ w uzasadnieniu decyzji nr podał jedynie, iż *„przypadku gdy wypłata odszkodowania natrafia na trudne do przewyciężenia przeszkody, odszkodowanie wpłaca się do depozytu sądowego - art. 133 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami”.*

W toku postępowania rozpoznawczego Komisja sięgnęła po instrumenty dowodowe, które pozwoliły na ustalenie prawidłowego i wyczerpującego stanu faktycznego sprawy. Komisja, na podstawie księgi meldunkowej nieruchomości przy ul. Pługa Adama 1 znajdującej się w zasobie Wydziału Archiwum Biura Organizacji Urzędu m.st. Warszawy oraz dysponując danymi dot. stanu rodzinnego zmarłego J M, ustaliła jego najbliższych krewnych tj. syna, A M. Następnie zwróciła się do niego w celu potwierdzenia pokrewieństwa oraz o nadesłanie informacji co do ewentualnej daty śmierci ojca. Podjęcie tych działań pozwoliło z kolei na ustalenie, iż J M zmarł w Z. w dniu listopada 1952 r., co ostatecznie potwierdził nadesłany z Urzędu Stanu Cywilnego w Z akt zgonu ww. osoby. Działania te pozwoliły na zgromadzenie prawidłowego i wyczerpującego stanu faktycznego, którego ocena doprowadziła do wniosku, iż skierowanie przez organ I instancji decyzji do osoby nieżyjącej było obarczone kwalifikowaną wadą określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

2.8. Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia sierpnia 2015 r. nr, zmieniona decyzją z dnia listopada 2015 r. nr, została wydana z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ skierowana została do osoby, która nie żyła w dacie jej wydania.

Wskazana przesłanka wyczerpuje dyspozycje o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

2.9. Na marginesie wskazać należy, iż kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu J M w osobie U P, był jednocześnie pełnomocnikiem innej osoby do której została skierowana decyzja odszkodowawcza wydana w sprawie. Tymczasem, kandydat na kuratora nie powinien być pełnomocnikiem innych uczestników postępowania administracyjnego, w kontekście przyszłych obowiązków kuratora, wynikających z powierzonej mu funkcji, a ewentualnym konfliktem interesów.

3. Konsekwencje prawne

3.1. Komisja dostrzegając powyższe nieprawidłowości uznała, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia sierpnia 2015 r. nr, zmieniona decyzją z dnia listopada 2015 r. nr została wydana z rażącym naruszeniem prawa. Według Komisji, w sprawie zostały zrealizowane przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Jak bowiem wskazano powyżej, w rozpoznawanej sprawie Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję nr, zmienioną decyzją z dnia listopada 2015 r. nr, czyniąc jego stroną osobę nieżyjącą, co stanowi rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., uzasadniające stwierdzenie nieważności takiej decyzji w całości.

Rozstrzygnięcie zapadło na podstawie przepisu art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r., zgodnie z którego treścią w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych.

3.2. Komisja zwraca uwagę, że w rozpoznawanej sprawie brak było podstaw do stwierdzenia nieważności decyzji w części. Wyżej wskazanej wady nieważności decyzji Prezydenta nie można usunąć poprzez częściowe stwierdzenie nieważności decyzji, w zakresie podmiotowym.

Komisja dostrzega, że Naczelny Sąd Administracyjny w swym ostatnim orzecznictwie, przychyliła się do stanowiska, że możliwe jest stwierdzenie

nieważności decyzji administracyjnej w części dotkniętej wadą (*zob. wyrok NSA w Warszawie z dnia 21 grudnia 1999r. IV SA 2311/97*). Jednakże dotyczyć to może tylko takiej sytuacji, kiedy rozstrzygnięcie decyzji składa się z kilku elementów, z których każdy mógłby być przedmiotem rozstrzygnięcia osobnej decyzji. Chodzi o to, aby ta swoista „amputacja” decyzji miała sens, więc ów wolny od wad fragment decyzji pozostawiony w obrocie musi być w stanie samodzielnie funkcjonować (*zob. wyrok NSA w Warszawie z dnia 31 marca 1998r. 1 SA 1838/97*).

Taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie. W tej sprawie, brak było podstaw do stwierdzenia nieważności decyzji w części, gdyż pozostała część decyzji nie mogłaby pozostać w obrocie prawnym jako samodzielna decyzja.

Po pierwsze wskazać trzeba, iż przepisy normujące postępowanie nadzorcze nie przewidują konstrukcji prawnej, wedle której możliwe byłoby stwierdzenie nieważności decyzji w części dotyczącej jednej ze stron postępowania, czy też w części obejmującej doręczenie decyzji jednostce, której status strony w postępowaniu administracyjnym nie przysługuje i przysługiwać nie może, gdyż nie ma ona (w związku ze śmiercią) zdolności prawnej (*por. wyrok WSA w Warszawie z 16 lutego 2018 r., sygn. akt I SA/Wa 1666/17*). Wada z tego przepisu ma charakter materialnoprawny i na tle stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy jest konsekwencją braku możliwości zawiazania w sposób prawidłowy stosunku administracyjnoprawnego ze względu na brak jednego z elementów tego stosunku (*por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 stycznia 2020 r. sygn. akt I SA/Wa 1777/18*).

Po drugie, podnieść należy, iż o niemożności stwierdzenia nieważności decyzji w części świadczy również wykładania art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami (dalej: u.g.n.). Przepis ten ma charakter szczególny w stosunku do ogólnych zasad przyznawania odszkodowania przewidzianych w tej ustawie. Oznacza to m.in., że jest on wyłączną podstawą ustalenia przesłanek do przyznania odszkodowania, bez potrzeby sięgania do innych przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami. Szczególny charakter tego przepisu nakazuje ścisłą jego wykładnię (*por. wyrok NSA z dnia 26 marca 2003 r., sygn. I SA 2187/01*). Gramatyczna wykładnia art. 215 ust. 2 u.g.n. prowadzi do wniosku, że

odszkodowanie przysługuje wówczas, gdy działka była objęta działaniem dekretu, przed datą wejścia w życie dekretu mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne oraz jeżeli poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r. Omawiany przepis przesądza, że chodzi o zaspokojenie roszczeń tylko tych poprzednich właścicieli lub ich następców prawnych, którzy spełniają wszystkie wymienione przesłanki. Niespełnienie którejkolwiek z nich powoduje brak podstaw do odszkodowania. Przepis art. 215 u.g.n. zawiera w sobie dwa niezależne elementy: pierwszy to określenie przesłanek warunkujących przyznanie odszkodowania, drugi element to kwestia ustalenia wysokości odszkodowania w sytuacji, gdy wystąpiły przesłanki materialne warunkujące jego ustalenie. Postępowanie prowadzone w trybie art. 215 u.g.n. nie zawsze kończy się ustaleniem odszkodowania, w sytuacji bowiem nieziszczenia się przesłanek określonych w art. 215 u.g.n., kończy się wydaniem decyzji odmawiającej ustalenia odszkodowania. Zatem występowanie w jednym postępowaniu dwóch etapów postępowania (merytorycznego i ściśle odszkodowawczego) powoduje, że jeden etap jest nierozzerwalnie związany z drugim i determinuje dla całego postępowania krąg osób, które winny brać w nim udział. W sytuacji zatem złożenia wniosku o odszkodowanie przez jednego ze spadkobierców, w tym postępowaniu winny brać udział również pozostali spadkobiercy, bo prawo to wynika z ich wspólnego prawa do ustalenia przesłanek do odszkodowania, które wynika z kolei z praw spadkowych po dawnych właścicielach, w postaci uprawnienia wynikającego z art. 215 u.g.n. (*wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1 marca 2017 r. I OSK 1421/17*).

3.3. W omawianej tu sprawie, decyzja Prezydenta m.st. Warszawy nr została sformułowana w sposób uniemożliwiający stwierdzenie jej nieważności jedynie w części dotyczącej JM. Wskazać trzeba, iż sentencja decyzji Prezydenta m.st. Warszawy została zredagowana w następujący sposób: w pierwszym punkcie ustalono odszkodowanie w wysokości 1.829.200 zł za grunt nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kolskiej hip lit. – dz. , zaś w punkcie drugim przyznano odszkodowanie na rzecz Z S-R i J M (w kwotach po 914 600 zł).

Zdaniem Komisji, stwierdzenie nieważności punktu drugiego dotyczącego przyznania odszkodowania dla J.M. prowadziłyby do sytuacji w której część odszkodowania przyznanego decyzją pozostawałaby nieprzyznana żadnemu podmiotowi. Na taki skutek stwierdzenia nieważności decyzji w części słusznie zwrócił już uwagę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w powoływanym już wyżej wyroku z dnia 11 czerwca 2021 r. I SA/Wa 934/20 (dot. również nieruchomości przy ul. Kolskiej), wskazując, że „*stwierdzenie nieważności podpunktu dotyczącego przyznania odszkodowania dla konkretnej osoby prowadziłyby do sytuacji, w której część odszkodowania ustalonego decyzją pozostawałaby nieprzyznana żadnemu podmiotowi (choć równocześnie zostałaby ustalona)*”.

3.4. Wobec wyeliminowania decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia sierpnia 2015 r. nr, zmienionej decyzją z dnia listopada 2015 r. nr, z obrotu prawnego poprzez stwierdzenie jej nieważności w całości, co jest skutkiem najdalej idącym, organ administracyjny zobowiązany będzie ponownie przeprowadzić postępowanie dotyczące rozpoznania wniosku o odszkodowanie.

4. Strony postępowania rozpoznawczego

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Zasadą jest, że ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Wprawdzie postępowanie przed Komisją jest odrębnym postępowaniem, to nie do przyjęcia jest, że obowiązują inne reguły ochrony interesu prawnego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reparytacyjnego, jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika

z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z dnia 10 lutego 2009 r., sygn. akt I OSK 329/08).

Z uwagi na powyższe, za stronę przedmiotowego postępowania Komisja uznała Miasto Stołeczne Warszawa oraz A K, W A R, A M.

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

5. Konkluzja

5.1. Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. orzeczono o stwierdzeniu nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia sierpnia 2015 r. nr zmienionej decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia listopada 2015 r. nr w całości.

Przewodniczący Komisji

Sebastian Kaleta

POUCZENIE:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a. oraz art. 54 § 1 p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221 poz. 2193, z późn. zm.).

3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.